

Roma stadfester synet - nummer tretten

Romas stridsspørsmål: Å forstå den endelige prøven knyttet til dyrets bilde

Jeff Pippenger

2024-09-01

Idet vi fører sammen betraktningen av de ulike stridsspørsmål som har oppstått i adventhistorien, linje på linje, for å fullføre vår forståelse av den nåværende saken, har vi tatt utvalgte kjennetegn fra fem profetiske linjer. Den første linjen er også den siste linjen, for begge stridsspørsmål var direkte grunnlagt på det fjortende verset i Daniel elleves «røvere av ditt folk». Vi har betraktet stridsspørsmålene knyttet til Uriah Smith og James White og striden om «det daglige» i Daniels bok. Vi har betraktet striden som oppstod etter avsegningen av de siste seks versene i Daniel elleve i 1989, angående kongen i nord. Deretter betraktet vi de fire insektene i Joels bok. Det er så mye mer som kunne føyes til hver av disse linjene, men vi isolerer ganske enkelt visse kjennetegn som bidro til de standpunktene som forkastet sannhetene knyttet til emnet om Roma.

Fem historier, men den første som også er den siste, representerer seks linjer. Den profetiske rammen for disse stridslinjene er de siste dager, og av denne grunn skal linjene anvendes under prøven med dyrets bilde.

«Herren har vist meg tydelig at dyrets bilde vil bli dannet før nådetiden avsluttes; for det skal være den store prøven for Guds folk, ved hvilken deres evige skjebne vil bli avgjort....»

«Dette er den prøven som Guds folk må gjennomgå før de blir beseglet.» Manuscript Releases, bind 15, 15.

Prøven på dannelsen av dyrets bilde er, som med de andre seks stridslinjene, en prøve vedrørende det profetiske emnet Roma. Den store prøven som inntreffer før Guds folk blir beseglet, gjelder dannelsen av den romerske dyremaktens bilde. Dyret er den pavelige makt, og De forente stater danner et bilde av den pavelige makt idet landet skrider frem mot den snart kommende søndagsloven.

«For at De forente stater skal kunne danne et bilde av dyret, må den religiøse makten i en slik grad beherske den sivile regjering at også statens myndighet blir tatt i bruk av kirken for å virkeliggjøre dens egne mål.» The Great Controversy, 443.

At den søndagsloven i De forente stater fastslår at dyrets bilde er blitt fullt ut formet i De forente stater.

«Men i selve handlingen å håndheve en religiøs plikt ved verdslig makt ville kirkene selv danne et bilde av dyret; derfor ville håndhevelsen av søndagshelligholdelse i De forente stater være en håndhevelse av tilbedelsen av dyret og dets bilde.» The Great Controversy, 449.

Ved søndagsloven er dyrets bilde blitt fullt ut formet i De forente stater, og De forente stater er da fullstendig skilt fra Gud, og landet begynner sitt profetiske verk med å tvinge hele verden til å danne et bilde av dyret. Ved søndagsloven i De forente stater begynner Satan sitt forunderlige verk

med å lede verdens nasjoner til å gjenta prosessen med å danne et bilde av dyret som omfatter alle verdens nasjoner.

«Ved det dekret som håndhever pavemaktens innstiftelse i strid med Guds lov, vil vår nasjon fullstendig løsrive seg fra rettferdigheten. Når protestantismen skal strekke sin hånd over kløften for å gripe den romerske makts hånd, når den skal rekke ut over avgrunnen for å slutte hånd med spiritualismen, når vårt land, under innflytelsen av denne trefoldige union, skal forkaste ethvert prinsipp i sin grunnlov som protestantisk og republikansk styreform, og skal legge til rette for utbredelsen av pavelige usannheter og villfarelser, da kan vi vite at tiden er kommet for Satans forunderlige virksomhet, og at enden er nær.» Testimonies, bind 5, 451.

Ved den snart forestående søndagsloven i De forente stater vil Satan, i samarbeid med De forente stater, tvinge hver nasjon til å følge De forente staters eksempel ved å opprette et system av kirke og stat og håndheve søndagsgudstjeneste.

«Satan vil utføre miraklene for å bedra dem som bor på jorden. Spiritismen vil gjøre sitt verk ved å la de døde bli etterlignet. De religiøse samfunn som nekter å høre Guds advarselsbudskaper, vil være under et sterkt bedrag og vil forene seg med den sivile makt for å forfølge de hellige. De protestantiske kirkene vil forene seg med den pavelige makt i å forfølge Guds folk, som holder budene. Dette er den makt som utgjør det store system av forfølgelse som skal utøve et åndelig tyranni over menneskers samvittigheter.»

«‘Det hadde to horn lik et lam, men talte som en drage.’ Skjønt de bekjenner seg å være etterfølgere av Guds Lam, blir mennesker gjennomtrengt av dragens ånd. De gir seg ut for å være saktmodige og ydmyke, men de taler og lovgir i Satans ånd og viser ved sine handlinger at de er det motsatte av hva de gir seg ut for å være. Denne lammelignende makten forener seg med dragen i å føre krig mot dem som holder Guds bud og har Jesu Kristi vitnesbyrd. Og Satan forener seg med protestanter og papister og virker i samråd med dem som denne verdens gud, idet han dikterer for mennesker som om de var undersåtter i hans rike, for at de skal behandles og styres og kontrolleres slik det behager ham.»

«Dersom mennesker ikke vil gå med på å trække Guds bud under fot, blir dragens ånd åpenbart. De blir fengslet, ført fram for råd, og ilagt bøter. ‘Han gjør at alle, små og store, rike og fattige, frie og treller, får et merke på sin høyre hånd eller på sin panne’ [Åpenbaringen 13:16]. ‘Og det ble gitt den makt til å gi livsånde til dyrets bilde, så dyrets bilde både skulle tale og gjøre slik at alle som ikke ville tilbe dyrets bilde, skulle drepes’ [vers 15]. Slik tilriver Satan seg Jehovas forrettigheter. Syndens menneske sitter i Guds sete, utroper seg selv til Gud og handler over Gud.» Manuscript Releases, bind 14, 162.

Den pavelige makt er dyret, De forente nasjoner er dragen, og De forente stater er den falske profet. De som blir forvirret over betydningen av antikrist, som er både Satan og Satans jordiske representant, paven i Roma, vil ende opp på antikrists side.

De forente stater er ikke syndens menneske. Syndens menneske er antikrist, og han er Satans jordiske representant. Å forveksle den makten som setter pavedømmet på jordens trone med pavedømmet, blir av Paulus fremstilt som et bevis på at man ikke elsker sannheten. Å forkaste det

profetiske forholdet til det hedenske Roma, som holdt den pavelige makten tilbake inntil det hedenske Roma ble fjernet, for at den pavelige makten skulle bli åpenbart, slik det er fremstilt i 2 Thessalonikerbrev kapittel to, er å forkaste Den Hellige Ånds utgytelse og ta imot den vanhellige ånds utgytelse, som Paulus betegner som en kraftig villfarelse. Når dette er sagt, talte hver av de gamle profetene mer direkte om de siste dager enn om de dagene de selv levde i.

«Hver av de gamle profetene talte mindre for sin egen tid enn for vår, slik at deres profetiske tale gjelder for oss. ‘Men alt dette hende dem som forbilleder; og det er skrevet til formaning for oss, som verdens ender er kommet til.’ 1 Korinterbrev 10:11. ‘Det ble åpenbart for dem at det ikke var seg selv, men oss de tjente med dette, som nå er blitt forkynt dere av dem som forkynte evangeliet for dere ved Den Hellige Ånd, sendt fra himmelen; dette er slike ting som englene attrår å skue inn i.’ 1 Petersbrev 1:12....»

«Bibelen har oppsamlet og bundet sammen sine skatter for denne siste slekt. Alle de store begivenheter og høytidelige hendelser i Det gamle testaments historie har vært i ferd med å gjenta seg, og gjentar seg, i menigheten i disse siste dager.» Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Det hedenske Roma og syndens menneske i 2 Tessalonikerbrev representerer De forente stater og det pavelige Roma i de siste dager. Å misforstå denne sannheten er blant annet å vise at selv om en person hevder å bygge sin private fortolkning på prinsippet om «type og antitype», forstår vedkommende i virkeligheten ikke «type og antitype». De forente stater er blitt forbildet ved flere makter i den hellige historie. Enhver tohornet makt representerer De forente stater i de siste dager, enten det er Israels nordlige og sørlige riker, det medisk-persiske riket, eller det ateistiske Frankrike representert ved Sodoma og Egypt.

Tidsperioden da Amerikas forente stater danner et bilde av og for dyret, er blitt forbildet ved jernet og leiren i Daniel to, og ved det lille hornet som fremtrer som mann og kvinne i Daniel åtte, så vel som ved Ba’als profeter og lundens prester i Elias’ vitnesbyrd på Karmel-fjellet. Salome er et forbilde på Amerikas forente stater i vitnesbyrdet om Herodes’ berusede fødselsdagsfest. Pergamos er et forbilde på Amerikas forente stater og identifiserer det kompromiss som leder til Tyatira, som er et forbilde på de siste dagers pavelige makt.

Klodvig, frankernes konge i 496, er et forbilde på De forente stater i Ronald Reagans tidsalder. Justinian i 533 representerer Donald Trump i forkant av søndagsloven. I hver typologi representerer De forente stater den makten som bøyer seg i underkastelse for de siste dagers pavelige makt. Den makten som bøyer seg i underkastelse, fremstilles som om den yter hyllest til Roma. Handlingen «hyllest» omfatter å bøye seg for kongen, som er hodet.

Det er blitt vist at De forente stater er den makten som fremstilles ved dyret med lammehorn, og at denne profetien vil bli oppfylt når De forente stater skal håndheve søndagshelligholdelse, som Roma gjør krav på som den særlige anerkjennelse av sitt overherredømme. Men i denne hyllest til pavedømmet vil De forente stater ikke stå alene. Romas innflytelse i de land som en gang anerkjente hennes herredømme, er ennå langt fra tilintetgjort. Og profetien forutsier en gjenopprettelse av hennes makt. «Og jeg så et av dets hoder likesom såret til døde; og dets

dødelige sår ble leget, og hele jorden undret seg over dyret.» Vers 3. Tilføyelsen av det dødelige sår peker på pavedømmets fall i 1798.

«Etter dette,» sier profeten, «ble hans dødelige sår leget, og all verden undret seg over dyret.» Paulus slår klart fast at «syndens menneske» vil fortsette inntil det annet komme. 2 Tessalonikerne 2:3-8. Helt til tidens avslutning vil han føre bedragets verk videre. Og åpenbareren erklærer, også med henvisning til pavedømmet: «Alle som bor på jorden, skal tilbe ham, alle de hvis navn ikke er skrevet i livets bok.» Åpenbaringen 13:8. Både i den gamle og den nye verden vil pavedømmet motta hyllest gjennom den ære som vises søndagsinstitusjonen, som utelukkende hviler på den romerske kirkes autoritet.» The Great Controversy, 578.

Den siste setningen gir ytterligere bevis for at søster White forstod uttrykket «den gamle verden» som å representere Europa, og «den nye verden» som å representere Amerika. Slik forholdet faktisk er, yter De forente stater den pavelige makt hyllest og tvinger resten av verden til å gjøre det samme. Dette identifiserer De forente stater som underordnet den pavelige makts anvisninger. Jesajas identifikasjon av og betoning av nødvendigheten av å forstå «hodet» for å bli grunnfestet, finner sitt guddommelige formål i at symbolet «hodet» blir en nøkkel til å forstå den ytre profetiske linjen, og også den indre profetiske linjen.

For Syrias hode er Damaskus, og Damaskus' hode er Resin; og innen sekstifem år skal Efraim bli knust, så det ikke lenger er et folk. Og Efraims hode er Samaria, og Samarias hode er Remaljas sønn. Dersom dere ikke vil tro, skal dere sannelig ikke bli stående. Jesaja 7:8, 9.

I de siste dager, som er den tid da enhver profets vitnesbyrd er i kraft, stadfester «røverne av ditt folk» synet. Med autoritet i Profetiens Ånd, og i samsvar med adventismens grunnleggende sannheter, slik disse er fremstilt på Habakkuks to hellige tavler, er «røverne» et symbol på Roma. Da det hedenske Roma for første gang trådte inn i historien i 200 f.Kr., var de et forbilde på de siste dagers moderne Roma. Denne profetiske sannhet er det som stadfester de siste dagers profetiske syn, og dersom du nekter å se at det moderne Romas «hode» er pavemakten, da vil du sannelig ikke bli stadfestet.

«Verden er fylt av storm og krig og splid. Likevel vil folket, under ett overhode — pavemakten — forenes for å stå Gud imot i hans vitners person.» Testimonies, bind 7, 182.

Dersom du har ører å høre med, kan du forstå at en hovedsvikt hos jødene i Kristi tid var at de identifiserte «skyggen» som «virkeligheten». Jødene både før og etter korset satte sin lit til forbildene i sitt gudstjenestesystem og forkastet motbildet. De hevdet at «skyggen» var «virkeligheten», og ved å gjøre det etterlot de i den inspirerte beretningen et folk i de siste dager som også vil identifisere skyggen som virkeligheten.

Når De forente stater danner et bilde av dyret, danner de en skygge av dyret. De danner en skygge av substansen, for et bilde er en typifikasjon. Å identifisere De forente stater, når de danner dyrets bilde, som symbolet på det moderne Roma, er å trekke en parallell til det gamle Israels forkastelse og korsfestelse av den store Antitype.

De som lærer den feilaktige oppfatningen at Amerikas forente stater er ditt folks røvere, taler mye om sin bruk av type og motbilde, og de identifiserer ofte Amerikas forente stater som dyrets bilde og mener på en eller annen måte at det å identifisere Amerikas forente stater som dyrets bilde på en eller annen måte beviser at Amerikas forente stater er «røverne». Dersom de virkelig lot seg styre av de grunnleggende prinsippene for «type og motbilde», ville de raskt se at den profetiske rollen til Amerikas forente stater, slik den gjentatte ganger er blitt typifisert i Guds Ord, identifiserer Amerikas forente stater som den makten som er underlagt den pavelige myndighet. De ville se at uten dyret som referansepunkt, er det absurd å identifisere et bilde av dyret som ikke eksisterte. Det eneste som kan definere dyrets bilde, er dyret selv, for den pavelige makt er det som oppretter bildet i speilsynets visjon.

Den parallelle profetiske linjen til De forente staters dannelse av et bilde av dyret er når den sanne protestantismens horn danner et bilde av Kristus. Denne dannelsen blir særskilt identifisert i Daniel kapittel ti, når Daniel skuer «marah», synet, som er «speil»-synet. Daniel representerer dem som skuer Kristus, og ved å gjøre det gjenspeiler de Kristi karakter. Dersom synet av Kristus ikke var blitt fremstilt for Daniel, ville han ha vært ute av stand til å gjenspeile Kristi karakter. For at de ett hundre og førtifire tusen, som er representert ved Daniel i kapittel ti i dannelsen av et bilde av Kristus innvendig, skal kunne gjøre dette, må de skue Hans karakter. Ved å skue blir de forvandlet.

Men vi alle, idet vi med utildekket ansikt ser Herrens herlighet som i et speil, blir forvandlet til det samme bilde fra herlighet til herlighet, som ved Herrens Ånd. 2 Korinterbrev 3:18.

Den hebraiske definisjonen av «marah»-synet som Daniel skuet i kapittel ti, er «et syn; også (kausativt) et speil: — speil, syn.» Det greske ordet som i det foregående verset er oversatt med speil, betyr å speile seg, det vil si å se som gjenspeilet (i overført betydning): — skue som i et speil.

Jakob fremstiller også en sannhetslinje knyttet til speilet.

For dersom noen er en ordets hører og ikke en gjører, da er han lik en mann som betrakter sitt naturlige ansikt i et speil; for han betrakter seg selv og går bort, og glemmer straks hvordan han var. Men den som skuer inn i frihetens fullkomne lov og holder ved i den, idet han ikke er en glemsom hører, men gjerningens gjører, han skal være salig i sin gjerning. Jakob 1:23–25.

Dersom vi elsker sannheten og derfor er Ordets gjører, da er speilet vi skuer i frihetens fullkomne lov; men dersom vi ikke elsker sannheten og deretter går vår egen vei, slik de gjorde med Daniel da de flyktet, da er speilet ganske enkelt bare et gjenskin av oss selv.

«Guds lov er speilet som fremviser et fullstendig bilde av mennesket slik det er, og holder det rette avbildet fram for ham. Noen vil vende seg bort og glemme dette bildet, mens andre vil bruke krenkende skjellsord mot loven, som om dette kunne helbrede deres karakterbrister. Atter andre, som fordømmes av loven, vil omvende seg fra sine overtredelser og, ved tro på Kristi fortjenester, fullkommengjøre den kristne karakter.» Faith and Works, 31.

Daniel så ikke seg selv i speilsynet; han så Kristus, som er den fullkomne framstilling av Jakobs fullkomne frihetslov.

«Kristi liv på jorden er en fullkommen gjenspeiling av den guddommelige lov. I Ham er liv og håp og lys. Se på Ham, og dere vil bli forvandlet til det samme bilde, fra karakter til karakter.»
Signs of the Times, 10. mai 1910.

Dyrets bilde gjenspeiler dyret, og dannelsen av dyrets bilde er den store prøve for Guds folk, ved hvilken deres evige skjebne skal bli avgjort. Når de protestantiske kirkene tar kontroll over De forente staters regjering, vil de ha dannet et bilde av det kirkestatssystem som den pavelige makt alltid har benyttet. I den samme tidsperiode vil Kristi bilde bli frembrakt i Hans folk i de siste dager. Likevel så de som var sammen med Daniel, ikke synet, for de flyktet fra synet.

Dannelsen av Kristi bilde frembringer en åpenbarelse av to klasser av tilbedere. Den ene klassen forkaster refleksjonens prinsipp. Refleksjonens prinsipp er representert ved et speil, for Kristus benytter de bokstavelige jordiske ting til å fremstille åndelige himmelske sannheter.

«I Kristi undervisning i lignelser ser man det samme prinsipp som i hans egen misjon til verden. For at vi skulle bli kjent med hans guddommelige karakter og liv, tok Kristus på seg vår natur og tok bolig iblant oss. Guddommelighet ble åpenbart i menneskelighet; den usynlige herlighet i synlig menneskeskikkelse. Mennesker kunne lære om det ukjente gjennom det kjente; himmelske ting ble åpenbart gjennom det jordiske; Gud ble gjort kjent i menneskers lignelse. Slik var det også i Kristi undervisning: det ukjente ble belyst ved det kjente; guddommelige sannheter ved jordiske ting som folket var mest fortrolig med.»

«Skriften sier: 'Alt dette talte Jesus til folket i lignelser; ... for at det skulle oppfylles som var talt ved profeten, som sier: Jeg vil opplate min munn i lignelser; jeg vil forkynne ting som har vært holdt skjult fra verdens grunnvoll ble lagt.' Matteus 13:34, 35. De naturlige ting var middelet for det åndelige; naturens ting og Hans tilhøreres livserfaring ble knyttet sammen med den skrevne ords sannheter. Ved således å føre fra det naturlige til det åndelige rike er Kristi lignelser ledd i sannhetens kjede som forener mennesket med Gud og jorden med himmelen.» Christ's Object Lessons, 17.

Det åndelige refleksjonsprinsippet fullbyrdes ved å se inn i et speil som representerer Kristus, og fordi «marah»-visjonen er en kausativ visjon, frembringer bildet av Kristus i speilet bildet av Kristus i menneskeheten.

Å hevde at De forente stater er det som stadfester synet, er å hevde at Daniels bilde er det som stadfester Kristus. Kristus er det som stadfester synet av Hans karakter og verk, og antikrist er det som stadfester synet av hans karakter og verk. Synet er det som gjenspeiles i speilet, og synet stadfestes av røverne. Å misforstå et bilde av et dyr ved å identifisere bildet som det faktiske dyret, frembringer parallelle linjer.

Den uomvendte ser seg selv i speilet, eller hvis han ser Guds lov, viser han forakt for loven i et forsøk på å unndra seg dens krav. En omvendt mann ser Kristus og Hans lov i speilet. De forente stater danner et bilde av den pavelige makt ved å betrakte den pavelige makt og etterligne den. Antikrist blir kopiert av De forente stater.

Lucifer ønsket å sette seg på Guds politiske og religiøse troner.

Hvor er du falt fra himmelen, du morgenstjerne, morgenrødens sønn! Hvor er du hogd ned til jorden, du som felte folkene! For du sa i ditt hjerte: Jeg vil stige opp til himmelen, høyt over Guds stjerner vil jeg reise min trone; jeg vil sette meg på forsamlingens berg lengst i nord. Jeg vil stige opp over skyenes høyder, jeg vil gjøre meg lik Den Høyeste. Esekiel 14:12–14.

Satan er antikrist, og det samme er pavemakten. Pavemakten ble innsatt i kirken og hersket over Europas politiske troner. Daniels bok kapittel ti sitt kausative speil, når det sees i sin åndelige anvendelse, forvandler dem som betrakter det til Kristi bilde. Denne sannhet styrer antikrists linje. Når en nasjon eller et individ ser inn i speilsynet, frembringer det en kausativ virkning, idet det gjengir sitt bilde i enten individet eller nasjonen som betrakter det, og dette frembringer enten Kristi bilde eller dyrets bilde. Det løper parallelt med den samme virkning som Daniel fremstiller. Det var Kristus som stadfestet synet for Daniel, og antikrist stadfester synet for Amerikas forente stater når det danner et bilde av dyret.

Vi vil fortsette disse tankene i den neste artikkelen.